

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobkyne **V., a. s.**, so sídlom M., Krajská pobočka N., proti žalovanému **Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou**, so sídlom Grösslingová 5, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. PV-401/04019/2008/R z 27. marca 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. augusta 2010, č. k. 2S/81/2009-37, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. augusta 2010, č. k. 2S/81/2009-37 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalobkyňi nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu

pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej len „úrad“) č. PV-401/04019/2008/R z 27.03.2009, ktorým vyhovel rozkladu M. K., nar. X., bytom O. (ďalej len „platiteľ poistného“) a zmenil platobný výmer pobočky žalovaného v Nových Zámkoch č. PV-401/04019/2008 z 28.08.2008 tak, že poplatok z omeškania vo výške 0,2 % z dlžnej sumy poistného za obdobie 01.09.1996 do 08.07.1997 zmenil zo sumy 972,51 eura na sumu 0,00 eura a ponechal nezmenený výrok prvostupňového rozhodnutia o povinnosti platiteľa poistného zaplatiť trovy konania v sume 9,72 eura.

Krajský súd uviedol, že z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného zistil, že dňa 11.07.2008 doručil žalobca pobočke žalovaného v Nových Zámkoch návrh na vydanie rozhodnutia platobným výmerom z titulu pohľadávky na poistnom na zdravotné poistenie v sume 972,51 eura – poplatku z omeškania vo výške 0,2 % z dlžného poistného. Pobočka žalovaného vydala dňa 14.07.2008 upovedomenie o začatí správneho konania a doručila ho platiteľovi poistného, ktorý sa k upovedomeniu nevyjadril.

Správny orgán prvého stupňa návrhu žalobcu vyhovel a platobným výmerom č. PV-401/04019/2008 zo dňa 28.08.2008 uložil platiteľovi poistného zaplatiť žalobcovi poplatok z omeškania vo výške 0,2 % z dlžnej sumy poistného na zdravotné poistenie za obdobie od 01.09.1996 - 08.07.1997 za každý kalendárny deň z omeškania odo dňa pôvodnej splatnosti poistného za príslušný kalendárny mesiac alebo odo dňa skrátenia poistného na zdravotnom poistení za príslušný kalendárny rok do vykonania kontroly poistného, t. j. zo sumy 3.796,- Sk v celkovej sume 29.298,- Sk, a to v zmysle § 23 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení V. a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v jeho znení účinnom do 31.12.2004 a nahradiť žalobkyni trovy konania 293,- Sk. V odôvodnení platobného výmeru prvostupňový správny orgán uviedol, že nárok žalobkyne vznikol tým, že platiteľ poistného (fyzická osoba) riadne a včas neplatil poistné na zdravotné poistenie tak, ako to ustanovuje § 15 ods. 1 písm. c/, d/, § 16 ods. 3 a § 17 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení V. a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“).

Platiteľ poistného podal proti platobnému výmeru rozklad, v ktorom oznámil správne orgánu úhradu nedoplatkov na poistnom a v doplnení rozkladu vzniesol námietku premlčania.

Predseda úradu rozhodnutím č. PV-401/04019/2008/R zo dňa 27.03.2009 vyhovel rozkladu platiteľa poistného a platobný výmer pobočky žalovaného v Nových Zámkoch

v časti týkajúcej sa poplatku z omeškania vo výške 0,2 % z dlžnej sumy za obdobie od 01.09.1996 - 08.07.1997 zmenil zo sumy 972,51 eura na sumu 0,00 eura. Zaviazal zároveň platiteľa poisťného k zaplateniu trov konania v sume 9,72 eura s odôvodnením, že námietka premlčania vznesená platiteľom poisťného je opodstatnená s ohľadom na ustanovenie § 32 ods. 1 písm. b/ zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení zákona č. 718/2004 Z. z.) účinného od 01.01.2005 (ďalej len „zákon č. 580/2004 Z. z.“).

So zreteľom na vymedzenie žalobných dôvodov krajský súd posúdil zákonnosť záverov žalovaného o premlčaní nároku žalobkyne na zaplatenie poplatku z omeškania s úhradou poisťného na zdravotné poistenie za obdobie od 01.09.1996 do 08.07.1997, ktorý si žalobkyňa uplatnila návrhom na vydanie platobného výmeru doručeným žalovanému dňa 11.07.2008. V právnom posúdení uvedenej otázky sa krajský súd stotožnil s názorom žalovaného, že vzhľadom na ustanovenie § 32 ods. 1 písm. b/ zákona č. 580/2004 Z. z. je treba považovať nárok žalobkyne na poplatky z omeškania za uplatnený po uplynutí 10 - ročnej premlčacej lehoty plynúcej od dňa vzniku nároku žalobkyne na ich predpísanie. Pokiaľ teda platiteľ poisťného vzniesol v správnom konaní námietku premlčania predmetného nároku, posúdil správny orgán druhého stupňa vec po právnej stránke správne, keď zmenil prvostupňový platobný výmer tak, že právo na zaplatenie poplatkov z omeškania s platením poisťného na zdravotné poistenie za uvedené obdobie žalobkyňi voči platiteľke poisťného nepriznal.

Krajský súd ďalej zdôraznil, že zákon č. 273/1994 Z. z. bol zrušený v celom rozsahu, teda vrátane § 21 ods. 2, na ktorý sa žalobkyňa odvolávala tvrdiac, že premlčacia lehota na uplatnenie práva na poplatky z omeškania s ohľadom na porušenie zákonnej oznamovacej povinnosti zo strany platiteľa poisťného vôbec plynúť nezačala. O vznesenej námietke premlčania bol žalovaný povinný rozhodnúť podľa právneho stavu platného v čase rozhodovania, a preto musel aplikovať zmienený § 32 ods. 1 zákona č. 580/2004 Z. z., ktorý explicitne upravil dĺžku premlčacej lehoty a začatie jej plynutia vo vzťahu k pohľadávkam poisťovne na poplatky z omeškania aj za obdobie predchádzajúce dňu nadobudnutia účinnosti uvedeného zákona. V záujme zachovania zásady zákonnosti preto žalovaný pri posudzovaní spornej otázky nemohol postupovať podľa zákona č. 273/1994 Z. z., ktorý v čase vznesenej námietky premlčania už neplatil.

Krajský súd dodal, že niet sporu o tom, že žalobkyňa postupovala v súlade so zákonom (§ 85h ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z.), keď si u žalovaného uplatnila nárok na poplatky z omeškania z neodvedeného poisťného na zdravotné poistenie, na ktoré

jej vznikol nárok podľa predpisov účinných do 31.12.2004. Správny orgán prvého stupňa podľa práva návrhu žalobkyni vyhovel a vydal prvostupňový platobný výmer. Rovnako správne však bola vec po právnej stránke posúdená aj v druhostupňovom konaní, keď z dôvodu vznesenej námietky premlčania zo strany platiteľa poistného bol platobný výmer zmenený a uplatnené poplatky z omeškania neboli priznané s poukazom na právnu úpravu premlčania upravenú platným zákonom č. 580/2004 Z. z.. Na tom nič nemení skutočnosť, že aplikácia tejto právnej úpravy vyznieva pre žalobkyňu nepriaznivo a naopak v prospech poistencov, ktorí si nespĺnili voči poisťovni zákonnú oznamovaciu povinnosť.

Krajský súd sa nestotožnil ani s názorom žalobkyne, že v odvolacom (rozkladovom) konaní nebolo možné prihliadnuť na námietku premlčania. Konštatoval, že účastník správneho konania môže vzniesť námietku premlčania kedykoľvek počas konania a správny orgán je povinný na ňu prihliadnuť v ktoromkoľvek štádiu konania, až kým vo veci nie je právoplatne rozhodnuté. Neuplatnením námietky premlčania v prvostupňovom konaní sa teda platiteľ poistného nezbavuje možnosti účinne uplatniť toto právo v druhostupňovom konaní. Správny orgán druhého stupňa preto v prípade, že vyhodnotí námietku premlčania ako opodstatnenú, musí revidovať prvostupňové rozhodnutie aj napriek tomu, že by inak bolo vydané v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný posúdil vec po právnej stránke správne a rozhodol v súlade so zákonom. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, postupoval súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a vzhľadom na neúspech v konaní nepriznal žalobcovi právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Žalobkyňa podobne ako vo svojom žalobnom návrhu poukázala na nesplnenie oznamovacej povinnosti v lehote 8 dní zo strany povinného, tak ako mu to vyplývalo zo zákona č. 273/1994 Z. z. účinného v čase vzniku tejto povinnosti.

Poukázala na to, že zákon č. 580/2004 Z. z. v prechodných ustanoveniach § 32 ods. 1 upravuje plynutie premlčacej doby bez toho, aby boli riešené dôsledky nesplnenia oznamovacej povinnosti v súvislosti s plynutím premlčacej doby a z toho dôvodu bol žalobca ukrátený na svojich právach, ktoré mu vznikli za účinnosti skoršieho právneho predpisu.

V danom prípade zákonodarca vytvoril stav právnej neistoty, ktorý trval do obdobia 31.12.2008, t. j. do účinnosti § 85h zákona č. 581/2004 Z. z. účinného od 01.01.2009, čím nastala vágnosť a interpretačná nejasnosť. Táto nejasnosť sa prejavila v tom, že umožňovala, aby v druhovo rovnakých prípadoch boli prijaté odlišné opatrenia, resp. aby v jednom prípade boli tieto opatrenia prijaté a v inom druhovo rovnakom nie, čo si uvedomil aj zákonodarca a prišlo k novelizácii zákona č. 581/2004 Z. z.. Zákonodarca vytvoril stav právnej neistoty, ktorý spočíva v možnosti určiť rozdielny zákon za prameň právnej povinnosti a túto právnu neistotu nemožno odstrániť ani podľa všeobecného interpretačného pravidla upraveného v čl. 154 ods. 4 ústavy. Časový konflikt právnych úprav je spojený v každom prípade so zásahom do princípov rovnosti. Posudzovanie tohto konfliktu intertemporality by sa malo riadiť hľadiskom proporcionality a malo by viesť k záveru o takom spôsobe legislatívneho riešenia časového stretu právnych úprav, ktoré by nenarušili princíp právnej istoty, ako ani princíp rovnosti, ale ich primeraným spôsobom vyvažovali.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, nakoľko zákonodarca v zákone č. 580/2004 Z. z. v ustanovení § 32 ods. 1 presne a jasne stanovil podmienky premlčania nároku zdravotnej poisťovne pri uplatňovaní pohľadávok za obdobie od 01.01.1995 do 31.12.2004. Zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11S/42/2008-34 zo dňa 29.10.2008, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného č. PV 301/02195/2007/R zo dňa 21.07.2008 a rozhodnutie č. PV 301/02196/2007/R zo dňa 21.07.2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetom konania podľa názoru súdu bolo posúdenie otázky premlčania nároku na predpísanie poisťného a poplatku z omeškania vo výške 0,2 % za obdobie od 01.01.1995 do 31.10.1996. V odôvodnení rozsudku Krajský súd v Trenčíne zaviazal žalovaného posúdiť otázku premlčania podľa § 32 ods. 1 zákona č. 580/2004 Z. z., keďže rozhoduje za účinnosti tohto citovaného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta

prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania je zaplataenie poplatku z omeškania vo výške 0,2 % z dlžnej sumy poistného na zdravotné poistenie za obdobie od 01.09.1996 do 08.07.1997 za každý kalendárny deň z omeškania odo dňa pôvodnej splatnosti poistného za príslušný kalendárny mesiac zo sumy 3.796,- Sk v celkovej sume 29.298,- Sk v zmysle § 23 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2004. Poplatok z omeškania bol platiteľ poistného povinný zaplatiť žalobcovi na základe platobného výmeru správneho orgánu prvého stupňa č. PV 401/04019/2008 zo dňa 28.08.2008.

Správny orgán druhého stupňa na základe námietky premlčania vznesenej platiteľom poistného v rozklade rozhodnutím č. PV-401/04019/2008/R zo dňa 27.03.2009 podľa § 32 ods. 1 písm. b/ zákona č. 580/2004 Z. z. zmenil napadnutý platobný výmer tak, že nárok na zaplataenie poplatku z omeškania žalobcovi nepriznal.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, ktorým tento zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu druhého stupňa namietal, že úprava časového stretu právnych noriem uvedená v § 32 ods. 1 písm. b/ zákona č. 580/2004 Z. z. narušila princíp právnej istoty a princíp rovnosti.

Keďže základnému právu uvedenému v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého hodnotí nielen znaky rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale aj to, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníka konania, najvyšší súd preskúmal napadnuté rozhodnutie z aspektu dodržania princípu právnej istoty, rovnosti a zákazu retroaktivity práva.

K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv občanov a právnej istoty. (PL. ÚS 16/95). V ústavnom poriadku Slovenskej republiky všeobecný zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov alebo ich ustanovení možno odvodiť z čl. 1 ústavy, podľa ktorého je Slovenská republika právnym štátom. K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov

v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov, resp. ich ustanovení. V podmienkach demokratického štátu, kde vládnu zákony a nie subjektívne predstavy ľudí a z požiadavky právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti. V prípade ich spätného pôsobenia by sa vážne narušila požiadavka na ich bezrozpornosť, ďalej na všeobecnú prístupnosť (poznateľnosť), čím by nevyhnutne dochádzalo k situácii, že ten, kto postupuje podľa práva, by nemal žiadnu možnosť zoznámiť sa s obsahom budúcej právnej normy, ktorá by napríklad jeho konanie podľa platného práva v minulosti vyhlásila za protiprávne, resp. za právne neúčinné. To by teda znamenalo, že jednotlivé subjekty práva by nemali istotu, či ich konanie podľa platného a účinného práva v dobe, kedy došlo k nemu, nebude neskoršie (po prijatí nového právneho predpisu) ex tunc posudzované ako protiprávne alebo právne neúčinné, s vylúčením ochrany nimi riadne nadobudnutých práv v minulosti (v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou). Ústavný súd pri posudzovaní a hodnotení spätnej pôsobnosti právnych predpisov (ich ustanovení) jednoznačne vychádza zo zásady, že ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis (jeho ustanovenie), nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (PL. ÚS 36/95).

V súvislosti s problematikou spätnej, účinnosti však právna teória Slovenskej republiky ako aj európskych krajín rozlišuje medzi pravou a nepravou spätnou účinnosťou právnych predpisov (pravou retroaktivitou a nepravou retroaktivitou).

Význam uvedeného rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita (spätná účinnosť) v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu právneho štátu, nepravá retroaktivita sa za určitých okolností akceptuje, ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci.

Pri uvedenom rozlišovaní je nevyhnutné si uvedomiť, že za pravú retroaktivitu sa pokladá také konanie zákonodarcu, pri ktorom tento v novom právnom predpise (zákone) neuzná práva (alebo povinnosti) založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu (zákona).

Za nepravú retroaktivitu sa však pokladá také konanie zákonodarcu, pri ktorom tento v novom právnom predpise uzná právne skutočnosti, ktoré vznikli počas platnosti skoršieho zákona, no zároveň prinesie určité zmeny práv (alebo povinnosti), ktoré vznikli na základe týchto právnych skutočností alebo na ich základe zavedie aj nové práva alebo povinnosti. Nepravá retroaktivita jednoznačne umožňuje zákonodarcovi vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Nepravá

retroaktivita teda nepripúšťa, aby neskoršia právna norma neuznala právne skutočnosti, na základe ktorých došlo k vzniku určitých právnych vzťahov podľa predchádzajúcej právnej normy, no jednoznačne pripúšťa zmeny tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy (pripúšťa teda zmenu právneho režimu vzťahov, ktoré vznikli v minulosti).

Výsledkom rozlišovania medzi pravou a nepravou retroaktivitou je poznanie, že zďaleka nie každú zmenu, ktorú prinesie nový zákon na právne vzťahy založené právnymi skutočnosťami v predchádzajúcom zákone (na vzťahy, ktoré vznikli počas platnosti minulej právnej normy) je možné spájať s jeho spätným pôsobením a ako takú odmietat'.

Podľa Európskeho súdneho dvora spätnú účinnosť európskych právnych predpisov je potrebné posudzovať so zreteľom na rozpor medzi nutnosťou flexibility právneho poriadku a nevyhnutnosti naplnenia účelu právnej regulácie na strane jednej (teda všeobecný záujem môže spätnú účinnosť ospravedlniť) a potrebou zaručiť subjektom práva stabilitu ich právnych vzťahov (právna istota) a ochranu ich legitímneho očakávania na strane druhej. Súčasne je potrebné skúmať splnenie podmienky legislatívneho očakávania, ktorá je Európskym súdnym dvorom posudzovaná na základe kritéria jeho predvídateľnosti. Porušenie tohto princípu nastáva vtedy, keď je retroaktívny predpis vydaný náhle a nečakane. Európsky súdny dvor konštatuje porušenie zásady legitímneho očakávania vtedy, ak opatrný podnikateľ nemohol rozumne s vydaním retroaktívnej právnej úpravy počítať a kedy neexistujú žiadne náznaky týkajúce sa ich vydania.

Podľa § 21 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 273/1994 účinného do 31.12.2004 právo predpísať poistné sa premlčí za desať rokov odo dňa jeho splatnosti. Ak zamestnávateľ neprihlásil svojho zamestnanca do poistenia alebo ak samostatne zárobkovo činná osoba alebo osoba uvedená v § 10 ods. 2 nespĺnili oznamovaciu povinnosť, hoci tak boli podľa tohto zákona povinné urobiť, právo predpísať poistné sa nepremlčuje.

Podľa prechodného ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 580/2004 Z. z. na poistné, poplatky z omeškania, poplatky za nesplnenie oznamovacej povinnosti a pokuty, ktoré bol platiteľ povinný uhradiť do účinnosti tohto zákona, sa vzťahuje desaťročná premlčacia lehota takto:

a) na poistné odo dňa splatnosti,

- b) na poplatky z omeškania odo dňa nároku zdravotnej poisťovne na predpísanie poplatkov z omeškania,
- c) na poplatky za nesplnenie oznamovacej povinnosti od posledného dňa, keď mohla byť oznamovacia povinnosť riadne splnená,
- d) na pokuty odo dňa nesplnenia povinnosti.

Spätná účinnosť napadnutého zákonného ustanovenia sa viaže na právo platiteľa poistného úspešne vzniesť námietku premlčania v desaťročnej lehote a povinnosť žalobkyne uplatniť svoj nárok v tejto lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) považuje za potrebné poukázať na ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 273/1994 Z. z., v zmysle ktorého právo predpísať poistné sa premlčovalo za desať rokov odo dňa jeho splatnosti a na skutočnosť, že uplatnením námietky premlčania práva, nárok žalobcu nezaniká. Okrem toho zdravotné poistenie, právne vzťahy vznikajúce na základe zdravotného poistenia a prerozdelenie poistného na verejné zdravotné poistenie prešli od roku 1989 mnohými legislatívnymi zmenami. Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria Európskeho súdneho dvora a ústavného súdu posudzovania prípustnosti nepriamej retroaktivity, najvyšší súd dospel k názoru, že ustanovenie § 32 ods. 1 písm. b/ zákona č. 580/2004 Z. z. nie je pre žalobkyňu neprimerane zaťažujúce a nepredstavuje neodôvodnený zásah, v dôsledku čoho nedošlo k porušeniu princípu právnej istoty a princípu rovnosti.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/65/2008 z 30.10.2008, na ktorý žalobkyňa vo svojom odvolaní poukázala, nerieši právnu otázku poplatku z omeškania, ale právomoc žalovaného na základe ustanovenia § 84 zákona č. 581/2004 Z. z., preto k nemu v prejednávanej veci najvyšší súd neprihliadol.

S poukazom na závery uvedené vyššie najvyšší súd považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u o d v o l a n i e n i e j e p r í p u s t n é .

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková